

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Vincci Hoteles S.A. (Alcobendas, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie R 641/2010-1;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „NANU” dla towarów i usług z klas 3, 4, 6, 16, 18, 20, 21, 24, 26 i 35 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 6218879

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Vincci Hoteles S.A.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny wspólnotowy znak towarowy nr 5238704 „NAMMU” dla towarów i usług z klas 3, 32 i 44

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu i w rezultacie częściowe odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego dla towarów i usług z klas 3, 4, 16, 21 i 35 oraz odrzucenie sprzeciwu dla towarów i usług z klas 6, 9, 16, 18, 20, 21, 24, 26 i 35

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe uchylene decyzji Wydziału Sprzeciwów i oddalenie sprzeciwu dla towarów z klas 4, 16 i 21 oraz oddalenie odwołania w pozostałej części i utrzymanie w mocy odrzucenia zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego dla towarów i usług z klas 3, 21 i 35

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na błędną ocenę Izby Odwoławczej, że w odniesieniu do właściwego kręgu odbiorców istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2011 r. — Chimei InnoLux przeciwko Komisji

(Sprawa T-91/11)

(2011/C 113/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chimei InnoLux (Zhunan, Tajwan) (przedstawiciele: J.-F. Bellis, prawnik i R. Burton, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji Komisji nr C(2010) 8761 z dnia 8 grudnia 2010 r. wydanej w sprawie o sygn. akt COMP/39.309 — wyświetlacze ciekłokrystaliczne — w zakresie, w jakim Sąd uzna, że naruszenie dotyczyło wyświetlaczy ciekłokrystalicznych do zastosowań telewizyjnych;

— obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą na mocy zaskarżonej decyzji;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi skarżąca powołuje trzy zarzuty oparte o naruszenie prawa.

1) Pierwszy zarzut, oparty na twierdzeniu, że Komisja, oceniając wartość sprzedaży dla potrzeb obliczenia grzywny, zastosowała niezgodne z prawem pojęcie tzw. „bezpośredniej sprzedaży na terenie Europejskiego Obszaru Gospodarczego w formie wyrobów przetworzonych”

Przy obliczaniu, dla potrzeb określenia wysokości grzywny, właściwej wartości sprzedaży dokonywanej przez skarżącą, Komisja uwzględniła wartość wyświetlaczy ciekłokrystalicznych włączonych do ukończonych wyrobów informatycznych i telewizyjnych, jakie skarżąca sprzedaje na terenie Europejskiego Obszaru Gospodarczego (zwanego dalej „EOG”). Zdaniem skarżącej, pojęcie „bezpośredniej sprzedaży na terenie EOG w formie wyrobów przetworzonych” jest błędne pod względem prawnym i nie może być wykorzystywane przy ocenie właściwej wartości sprzedaży. Skarżąca twierdzi, że pojęcie to oparte jest na sprzedaży wyrobów, których naruszenie nie dotyczy ani pośrednio, ani bezpośrednio; służy ono, zdaniem skarżącej, do sztucznego przesuwania sprzedaży wyświetlaczy ciekłokrystalicznych w obrębie grupy już to poza EOG, już to do wewnątrz EOG, a to według miejsca sprzedaży wyrobów ukończonych, obejmujących wyświetlacze ciekłokrystaliczne. Skarżąca jest zdania, że pojęcie to jako takie jest niezgodne z orzecznictwem sądów unijnych dotyczącym w szczególności traktowania sprzedaży wewnątrzgrupowej dla potrzeb obliczenia wysokości grzywny. Skarżąca twierdzi wreszcie, że pojęcie to, tak jak zostało ono zastosowane przez Komisję w jej decyzji, prowadzi do przejawów dyskryminacji na szkodę adresatów decyzji, które to przejawy oparte są w sposób bezprawny jedynie na formie prawnej struktury przedsiębiorstwa.

2) Zarzut drugi oparty na naruszeniu przez Komisję art. 101 TFUE oraz art. 53 układu o EOG w ten sposób, że Komisja uznała, że naruszenie rozciąga się na wyświetlacze ciekłokrystaliczne przeznaczone do zastosowania w telewizorach

Skarżąca twierdzi, że wyświetlacze ciekłokrystaliczne przeznaczone do zastosowań telewizyjnych posiadają specyficzne właściwości, a dialog dotyczący tych wyświetlaczy ma charakter powierzchniowy i epizodyczny. Ponadto w swej decyzji Komisja nie wzięła pod uwagę innych dialogów dwustronnych o pogłębionym charakterze, dotyczących wyświetlaczy ciekłokrystalicznych przeznaczonych do zastosowań telewizyjnych, w których brały udział osoby trzecie. W konsekwencji zachowanie dotyczące wyświetlaczy ciekłokrystalicznych przeznaczonych do zastosowań telewizyjnych powinno być stanowić przedmiot odrębnej analizy i oceny w stosunku do zachowania dotyczącego wyświetlaczy ciekłokrystalicznych przeznaczonych do zastosowań informatycznych. W świetle tych danych skarżąca w szczególności twierdzi, że stanowisko Komisji, zdaniem której naruszenie rozciąga się na wyświetlacze ciekłokrystaliczne przeznaczone do zastosowań telewizyjnych dotknięte jest naruszeniem zasady równości traktowania oraz podstawowych wymogów proceduralnych, wobec czego należy stwierdzić nieważność decyzji, albo przynajmniej należy orzec, że dla potrzeb obliczenia wysokości grzywny Komisja powinna była ocenić czas trwania oraz ciężar możliwego naruszenia polegającego na zachowaniu dotyczącym wyświetlaczy ciekłokrystalicznych przeznaczonych do zastosowań telewizyjnych odrębnie od naruszenia dotyczącego wyświetlaczy ciekłokrystalicznych przeznaczonych do zastosowań informatycznych.

- 3) Zarzut trzeci oparty o to, że w celu obliczenia wysokości grzywny nałożonej na skarżącą Komisja niesłusznie włączyła do właściwej wartości wartość sprzedaży towarów w innych, niż wyświetlacze ciekłokrystaliczne przeznaczone do zastosowań informatycznych i telewizyjnych

Sprzedaż wyświetlaczy ciekłokrystalicznych przeznaczonych do zastosowań medycznych, które są wykorzystywane przy produkcji materiałów medycznych, zostały błędnie uwzględnione w danych dotyczących sprzedaży, które zostały przekazane Komisji w toku postępowania administracyjnego. Biorąc pod uwagę, że zawarta w decyzji definicja wyświetlaczy przeznaczonych do zastosowań informatycznych lub telewizyjnych nie obejmuje wyświetlaczy przeznaczonych do zastosowań medycznych, skarżąca twierdzi, że sprzedaż takich wyświetlaczy przez nią powinna zostać wykluczona z właściwej wartości sprzedaży wykorzystanej dla celów obliczenia wysokości grzywny. Sprzedaż tzw. otwartych komórek ciekłokrystalicznych również została błędnie włączona do danych dotyczących sprzedaży, które zostały przekazane Komisji w toku postępowania administracyjnego. Biorąc pod uwagę, że otwarte komórki ciekłokrystaliczne nie są wyrobami ukończonymi, a decyzja nie zawiera żadnych danych o naruszeniu w zakresie półproduktów, skarżąca twierdzi, że prowadzona przez nią sprzedaż otwartych komórek ciekłokrystalicznych powinna zostać wykluczona z właściwej wartości sprzedaży wykorzystanej do obliczenia wysokości grzywny.

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2011 r. — Stichting Corporate Europe Observatory przeciwko Komisji

(Sprawa T-93/11)

(2011/C 113/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Stichting Corporate Europe Observatory (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: S. Crosby, Solicitor i S. Santoro, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- orzeczenie że decyzja Komisji z dnia 6 grudnia 2010 r. wydana w ramach postępowania GESTDEM 2009/2508 narusza rozporządzenie nr 1049/2001⁽¹⁾ i w konsekwencji stwierdzenie jej nieważności; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

W jej skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca dąży do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 6 grudnia 2010 r. wydanej w ramach postępowania GESTDEM 2009/2508 odmawiającej udzielenia pełnego dostępu do kilku dokumentów dotyczących negocjacji handlowych pomiędzy UE i Indiami, zgodnie z rozporządzeniem nr 1049/2001.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący błędnego zastosowania art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, jako że wyjątek odnoszący się do stosunków międzynarodowych nie ma zastosowania w tej sprawie gdyż wszystkie żądane dokumenty są objęte dostępem publicznym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, Dz.U L 145, s. 43.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2011 r. — Shang przeciwko OHIM (justing)

(Sprawa T-103/11)

(2011/C 113/38)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Tiantian Shang (Rzym, Włochy) (przedstawiciel: adwokat A. Salerni)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- w ramach zmiany decyzji wydanej przez OHIM, uznanie, że krajowy znak towarowy RM 2006C002075 ma prawo pierwszeństwa przed wspólnotowym znakiem towarowym 008391202 włącznie z nazwą i symbolem z wszystkimi tego konsekwencjami wynikającymi z rozporządzenia nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego zastąpionego rozporządzeniem nr 207/2009;